

Dispariția lui Annie Thorne

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU MACOVESCU

ARMADA

*Scriitorii sunt ca un puzzle. Avem nevoie de răbdare, perseverență
și uneori de cineva care să ridice de pe jos piesele căzute.*

Cartea îi este dedicată lui Neil, care mă completează.

Chiar înainte de a intra în căsuță, Gary are presimțirea că e ceva în neregulă.

Un miros dulceag și îngreșător iese pe ușa deschisă, un roi de muște bâzâie pe holul lipicios și încins și, dacă acestea nu sunt motive suficiente să crezi că s-a întâmplat ceva îngrozitor aici, atunci tăcerea o confirmă.

În parcare e un Fiat 500 alb, o bicicletă stă rezemată în fața ușii de la intrare, iar înăuntru sunt niște cizme de cauciuc. O casă de familie. Chiar atunci când o asemenea casă este pustie, răzbate ideea că înăuntrul ei e viață. Nu ar trebui să simți tensiunea și sentimentul de rău augur peste care se așterne o tăcere de mormânt ca în această casă.

Însă el tot strigă:

- Hei, e cineva aici?

Cheryl ridică mâna și bate repede în ușa deschisă. Era închisă când veniseră, dar descuiată. Și nu era în regulă. O fi Arnhill un sat mic, dar oamenii tot își încuie ușile.

- Poliția! strigă ea.

Nimic. Niciun sunet slab de pași, o scârțâitură sau o șoaptă. Gary oftează, dându-și seama că nu prea-i vine să intre, ca și cum ar fi superstițios. Nu doar din cauza mirosului fetid de moarte.

Mai e ceva. Un instinct primar care pare să-l îndemne să se întoarcă și să plece acum.

– Sergent?

Cheryl se uită la el nedumerită și își ridică o sprânceană subțire.

El îi aruncă o privire colegei lui de un metru șaiszeci care abia cântărește 45 de kilograme. Gary, la aproape doi metri și 130 de kilograme, e ca ursul Baloo, iar Cheryl, o Bambi diafană. Cel puțin în aparență, dacă e să judecăm după personalitate, Gary plânge la filmele Disney.

Se încruntă, îi face un mic semn și cei doi pășesc înăuntru.

Mirosul fetid și grețos al descompunerii e copleșitor. Gary înghite în sec, încercând să respire pe gură, dorindu-și fierbinte ca altcineva – *oricine altcineva* – să fi răspuns la apel. Cheryl se strâmbă dezgustată și își acoperă nasul cu mâna.

Cabanele astea mici sunt cam la fel. Au un hol mic. Scările sunt în stânga. Sufrageria, în dreapta și o bucătărie mică, dosită în spate. Gary se îndreaptă spre sufragerie. Deschide ușa.

Gary a mai văzut cadavre înainte. Un puști ucis de un șofer care a fugit de la locul faptei. Un adolescent făcut bucăți de un utilaj agricol. Era ceva sinistru, da. Cu siguranță ceva ce putea fi evitat. Însă aici era ceva îngrozitor, se gândește el din nou. Foarte rău.

– Futu-i! șoptește Cheryl, iar Gary nu ar fi putut s-o zică mai bine.

Totul era bine surprins de înjurătura aia rostită de cineva înmărmurit. *Futu-i.*

În mijlocul camerei, o femeie e întinsă pe o canapea ponosită din piele, cu fața la un televizor imens cu ecran plat. Ecranul prezintă o rețea de crăpături în formă de pânză de păianjen, prin care se târăsc leneș zeci de muște albastrii, grase.

Celelalte bâzâie în jurul femeii. *Cadavrului*, se corectează Gary. Nu mai era om. Doar un cadavru. Un alt caz. *Adună-te!*

În ciuda cadavrului umflat, aflat într-un stadiu avansat de putrefacție, era limpede că fusese probabil slabă, avusese pielea albă, însă acum e plină de pete și brăzdată de vinișoare verzi. E bine îmbrăcată. Are o cămașă cu pătrățele, blugi mulați și cizme de piele în picioare. E greu să-ți dai seama ce vârstă are pentru că îi lipsește creștetul capului. Mă rog, nu chiar. Vede bucăți din el lipite de perete, de bibliotecă și de perne.

E destul de clar cine a apăsat pe trăgaci. Încă are în poală pușca pe care o ține cu degete umflate. Gary își dă seama rapid ce s-a întâmplat. Și-a băgat pușca în gură, a apăsat pe trăgaci, glonțul iese ușor spre stânga, acolo e zona cel mai grav afectată, ceea ce are sens pentru că ține arma în mână dreaptă.

Gary e doar un sergent în uniformă și nu prea are treabă cu criminalistica, dar se uită mult la *CSI*.

Probabil că descompunerea s-a instalat destul de repede. E o căldură de-a dreptul înăbușitoare în casuță. Afară sunt vreo 23 de grade, ferestrele sunt închise și, deși perdelele sunt trase, cu siguranță se apropie de 32 de grade. Deja simte cum i se scurge transpirația pe spate și cum îi năclăiește subsuorile. Cheryl, care nu se pierde niciodată cu firea, își șterge fruntea și pare să se simtă nelalocul ei.

– Căcat, ce nenorocire! spune ea cu o oboseală în voce pe care nu i-o aude adesea.

Se uită la cadavrul de pe canapea, dă din cap, apoi aruncă o privire prin restul camerei cu buzele strânse și cu o expresie posomorâtă. Gary știe la ce se gândește. *Ce casuță drăguță!*

Ce mașină drăguță! Ce haine drăguțe! Dar nu știi niciodată. Nu știi niciodată ce se întâmplă înăuntru.

Pe lângă canapeaua de piele, mai sunt doar o bibliotecă grea din lemn de stejar, o măsuță de cafea și televizorul. Se mai uită din nou la televizor și se întreabă de ce muștele sunt atât de interesate să intre acolo. Face câțiva pași înainte, iar sub tălpi trosnește sticla și se apleacă.

Își dă seama de ce. Sticla spartă e plină de sânge negru și întărit. Și mai mult s-a prelins pe ecran până pe podea, unde în ultima clipă a reușit să evite o baltă lipicioasă de sânge ce s-a întins pe dușumea.

Cheryl vine lângă el.

– Ce e? Sânge?

Se gândește la bicicletă. La cizmele de cauciuc. La tăcere.

– Trebuie să cercetăm și restul cabanei, îi zice.

Se uită la ea îngrijorată și dă din cap că da.

Scările sunt abrupte, trosnesc și au urme de sânge închis la culoare. De sus, de pe palierul îngust se ajunge la două dormitoare și la o baie mică. Gary îi face semn lui Cheryl să se ducă să verifice baia. Preț de o clipă crede că o să se opună. E clar că mirosul vine de la unul din dormitoare, dar măcar de data asta îl lasă să joace rolul ofițerului cu experiență și merge cu grijă de-a lungul palierului.

Gary se uită la ușa primului dormitor, simte un gust metalic în gură și apoi o deschide încetșor.

E camera unei femei. Curată, aranjată și goală. Șifonierul e într-un colț, comoda lângă fereastră, iar un pat mare e acoperit cu o plapumă crem, curată. Pe noptieră, o lampă și o poză într-o ramă simplă de lemn. Se duce într-acolo și o ia. Un băiat de vreo 10 sau 11 ani, mic și athletic, cu un

zâmbet larg și păr blond rebel. *O, Doamne!* se trezește mormăind o rugăciune. *Te rog, Doamne, nu!*

Cu inima și mai grea se întoarce pe hol și o vede pe Cheryl palidă și încordată.

– În baie nu e nimeni, zice ea și știe că și ea se gândește la același lucru. Mai e doar o singură cameră. Doar o singură ușă de deschis ca să dai de premiul cel mare. Alungă furios o muscă și ar fi tras aer adânc în piept, dacă mirosul nu l-ar fi sufocat deja. În schimb, apucă bine mânerul și deschide ușa.

Cheryl e prea dură ca să i se facă rău, dar tot o aude cum se îneacă. Și el simte cum stomacul i se revoltă, dar reușește să țină greața departe.

Când a crezut că era de rău, se înșelase. Era un nenorocit de coșmar.

Băiatul stă întins pe pat, are pe el un tricou larg, pantaloni scurți lăbărțați și șosete albe sport în picioare. Elasticul șosetelor îi intră în carnea umflată de pe picioare.

Gary observă că sunt șosete de un alb strălucitor. Orbitor. Un alb curat. Ca o reclamă la detergent. Sau poate că par așa pentru că totul în jur e roșu. Roșu-închis. Tricoul larg e îmbibat de sângele care se întinde pe perne și pe cearșafuri. Iar acolo unde ar trebui să fie fața băiatului este doar ceva mare, roșu și moale, fără trăsături, peste care se târăsc trupuri negre, muște și gândaci care tot ies și intră din carnea distrusă.

Gary se gândește la ecranul spart al televizorului și la balta de sânge de pe podea și deodată își dă seama. Cineva l-a izbit pe băiat de mai multe ori cu capul de televizor, apoi l-a zdrobit de podea până a devenit de nerecunoscut și nu mai avea față.

Și poate chiar așa a vrut, se gândește el, pe când se uită la celelalte urme roșii. Cele mai evidente. Pe care nu ai cum să nu le observi. Litere mari, scrijelite pe peretele aflat deasupra cadavrului băiețelului:

NU E FIUL MEU

CAPITOLUL 1

Nu te întoarce niciodată. Așa îți zic mereu oamenii. Lucrurile s-au schimbat. Nu vor fi așa cum ți le amintești. Lasă trecutul în trecut. Desigur că ultimul lucru e mai ușor de zis decât de făcut. Trecutul are prostul obicei de a se repeta. Ca un curry nasol.

Nu vreau să mă întorc. Pe bune. Vreau să fac alte lucruri mult mai importante, cum ar fi să mă mănânce șobolanii de viu sau să dansez pe muzică country. Atât de mult nu vreau să mă mai întorc în haznaua în care am crescut. Dar uneori nu există altă alegere decât cea greșită.

De aceea, la nici șapte dimineața mă trezesc în mașină de-a lungul șoselei A care șerpuiește prin zona rurală a North Nottinghamshire. N-am mai văzut drumul ăsta de multă vreme. Dacă mă gândesc mai bine, și ora șapte dimineața mi-e tare străină.

Traficul e liniștit. Mă depășesc doar câteva mașini, dintre care una mă claxonează (cu siguranță șoferul mă anunță că îi stau în calea sprintului demn de Lewis Hamilton spre slujba lui de rahat la care trebuie neapărat să ajungă cu câteva minute mai devreme). Ca să fiu sincer cu el, chiar conduc încet. Sunt cu nasul lipit de parbriz, iar mâinile mele albe apucă încetisor volanul.

Nu-mi place să conduc. Încerc să evit ori de câte ori pot. Merg pe jos, iau autobuzul sau trenul când am o călătorie mai lungă. Din nefericire, Arnhill nu se află pe traseul principal al autobuzelor și cea mai apropiată gară e la 15 kilometri. Singura soluție e să vin cu mașina. Repet, uneori chiar nu ai de ales. Semnalizez și ies de pe șoseaua principală ca să o iau pe o serie de drumuri de țară mai înguste și mai înșelătoare. Pe fiecare parte sunt câmpuri în nuanțe de maro și verde murdar, porcii amușină prin aer din cocinile lor dărăpănate, iar din loc în loc sunt rămășițele unor mesteceni argintii. E Pădurea Sherwood sau ce a mai rămas din ea. Acum îi vei mai putea zări pe Robin și pe Micul John doar pe firmele pictate prost de deasupra unor cârciumi dărăpănate. Cât despre bărbații veseli, acum i-a cam părăsit veselia și te lasă fără dinți doar dacă te uiți un pic ciudat la ei.

Nu e neapărat *deprimant* în nord. Nottinghamshire nu e nici măcar atât de în nord – asta dacă nu ai părăsit vreodată îmbrățișarea infernală a șoselei M25 –, dar e cumva fără culoare, plat, lipsit de vitalitatea pe care te-ai aștepta să o aibă o zonă rurală. De parcă minele care erau înainte atât de răspândite au secat viața interioară a acestui ținut. Oricum, a trecut ceva vreme de când nu am mai văzut semne de civilizație sau măcar vreun McDonald's. Trec de un semn învechit și strâmb în stânga: Arnhill îți urează bun venit. Sub el, un puști dat naibii a scris cu elocvență: ca să ți-o tragă.

Arnhill nu e un sat primitiv. E acru, suspicios și ursuz. Își vede de ale lui și nu are încredere în cei care-i calcă pragul. E stoic, de neclintit și ostenit în același timp. E genul de sat care se uită urât la tine când vii și scuipă pe jos scârbit când pleci. Cu excepția câtorva ferme și a unor cabane din piatră mai vechi, aflate la marginea satului, Arnhill nu e neobișnuit sau pitoresc.

Deși mina s-a închis de-a binelea cu aproape treizeci de ani în urmă, moștenirea ei încă a rămas prin sat ca minereul în pământ. Nu sunt acoperișuri de paie sau coșuri care atârnă. Singurele lucruri care atârnă afară sunt rufele la uscat și uneori steagul cu crucea Sfântului Gheorghe. De-a lungul drumului principal se întind chircite rânduri de case identice, construite din cărămidă, și o cârciumă dărăpănată: Running Fox. Mai erau două, Arnhill Arms și Bull, dar s-au închis cu multă vreme în urmă. Pe atunci (pe vremea mea), Gypsy, proprietarul cârciumii, se făcea că nu-i vede pe puștii mai mari, printre care și eu, care beau aici. Încă îmi amintesc că am vomitat trei halbe de Snakebite și aproape toate mațele în toaletele jechoase și, când ieșeam, îl găseam acolo cu un mop și o găleată.

Lângă e restaurantul fast food Wandering Dragon, care în secolul XXI nu a cunoscut vopseaua și, sunt gata să pariez, nici vreun meniu nou. Însă e o problemă în amintirile mele: magazinul de pe colț de unde ne cumpăram punguțe cu gumă de mestecat, farfurii zburătoare și batoane Wham nu mai există. Locul îi e luat de un Sainsbury's local. Cred că nici măcar Arnhill nu e complet imun când vine vorba de progres. În afară de magazin, mi se confirmă cele mai negre temeri. Nu s-a schimbat nimic. Satul e din nefericire exact așa cum mi-l amintesc.

Conduc în continuare pe drumul principal, trec de locul de joacă dărăpănat și de zona verde minusculă a satului. În centru e statuia unui miner, ridicată în memoria celor care au murit în dezastrul de la mina din Arnhill din 1949. După ce am trecut de punctele importante și am urcat pe un deal mic, văd porțile școlii. Academia Arnhill, așa se numește acum. Clădirile au fost proaspăt tencuite, clădirea dărăpănată, în stil englezesc, de pe acoperișul căreia a căzut odată un copil a fost dărâmată,

iar în locul ei s-a amenajat o zonă cu băncuțe. Poți să învelești un rahat în aur, dar e tot un rahat. Ar trebui s-o știi.

Intru în parcare personalului aflată în spatele clădirii și ies din Golful meu ca vai de el. Mai sunt două mașini parcate – un Opel Corsa roșu și un Saab vechi. În timpul vacanței de vară școlile nu prea sunt goale. Profesorii trebuie să scrie planuri de lecții, să se gândească cum să aranjeze sala de clasă și să facă lecții cu cei în pericol de corigență. Și uneori să participe la interviuri.

Încui mașina și merg spre recepția din față, încercând să nu schiopătez. Azi mă doare piciorul. Parțial din cauza condusului, parțial din cauza stresului de a mă afla aici. Pe unii îi apucă migrena, însă pe mine mă doare piciorul bolnav. Sincer, ar trebui să folosesc bastonul, dar îl detest. Mă face să mă simt ca un invalid. Oamenii se uită la mine cu milă. Urăsc să fiu compătimit. Mila ar trebui să fie pentru cei care o merită. Tresar puțin de durere și urc treptele până la poarta principală. Deasupra e o placă strălucitoare pe care scrie: „Bun, mai bun, cel mai bun! Nu te lăsa! Până când bun e mai bun și mai bun e cel mai bun.“ Ce citat motivant! Dar nu pot să nu mă gândesc la alternativa lui Homer Simpson: „Copii, ați încercat din răspu-teri și ați eșuat lamentabil. Ideea e să nu încercați niciodată.“

Apăs butonul de la interfon de lângă ușă. Scoate un sunet și mă aplec în față să vorbesc.

– Am venit aici să discut cu domnul Price.

Alt sunet, unul strident din cauza interferențelor și apoi ușa bâzâie. Mă frec la urechi, o deschid și intru.

Primul lucru care mă izbește e mirosul. Fiecare școală are unul specific. În academiile moderne miroase a dezinfectant și a soluție de spălat geamuri. În cele particulare miroase a cretă, podele din lemn și bani. Academia Arnhill miroase a burgeri vechi, a toaletă și hormoni.